

udarbejde retningslinjer om muligheden for at klage over politiets sagsbehandlingstid og om den overordnede anklagemyndigheds reaktionsmuligheder, f.eks. i form af pålæg til den underordnede anklagemyndighed om at træffe afgørelse inden en fastsat frist.

For så vidt angår perioden efter at sagen er indbragt for domstolene, kan Justitsministeriet, som det også fremgår af notatet af 12. januar 2004, tilslutte sig, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af retsplejeloven, at parterne kan anmode retten om at beramme en sag, efter at anlageskriftet er indleveret.

Justitsministeriet finder dog, at en sådan bestemmelse ikke bør begrænses til straffesager, der behandles i 1. instans under medvirken af domsmænd. Det foreslås derfor, at bestemmelsen indsættes i § 840 i retsplejelovens kapitel 76 om iværksættelse af tiltale og forberedelse af domsforhandling for landsret. Bestemmelsen vil herefter finde anvendelse i nævningesager og i kraft af henvisningsreglerne i retsplejelovens § 927, § 939 og § 965 a ligeledes i straffesager, der behandles ved byretten og i landsrettens behandling af ankesager.

Justitsministeriet vil endvidere nu overveje, om der også for så vidt angår de civilretlige sager bør indføres en udtrykkelig adgang til, at parterne kan anmode retten om at beramme en sag.

Justitsministeriet kan endelig tilslutte sig udvalgets forslag om, at det præciseres i retsplejeloven, at rettens afgørelser vedrørende berømmelsen kan kæres.

Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 og 11.

2.2. Flere dommere i 1. instans

2.2.1. Gældende ret

Hovedparten af straffesager om økonomisk kriminalitet behandles i 1. instans ved byretten under medvirken af en dommer og to domsmænd, jf. retsplejelovens § 686 og § 18, stk. 2. Ved afstemninger har dommeren og domsmændene hver en stemme.

Kun en dommer og én domsmand, som har overværet sagens mundtlige forhandlinger i deres helhed, kan deltage i sagens afgørelse, jf. retsplejelovens § 214, stk. 3. Efter bestemmelsen kan en nævningesag eller domsmandssag ved landsretten gennemføres, selv om en nævning, en domsmand og/eller en dommer får forfald eller af andre grunde må fratræde, efter at domsforhandlingen er begyndt. Der er derimod som udgangspunkt ikke efter de gældende regler mulighed for at gennemføre en straffesag ved byretten, såfremt

en dommer eller en domsmand får forfald eller må fratræde, efter at domsforhandlingen er begyndt. I et sådant tilfælde må sagen derfor udsættes eller gå om.

Antages domsforhandlingen at ville blive af længere varighed, kan der dog udpeges en suppleant for dommeren, der indtræder i stedet for denne, såfremt vedkommende bliver forhindret i at deltage ved sagens behandling og pådømmelse, jf. retsplejelovens § 18. Der kan tilsvarende udpeges en eller eventuelt to suppleanter for domsmændene. Suppleanterne overværer domsforhandlingen og kan efter dommerens bestemmelse også overvære rettens rådslagninger og afstemninger, men deltager ikke i disse.

2.2.2. Udvalgets overvejelser og forslag

Udvalget bemærker, at sager om økonomisk kriminalitet, som ofte vedrører velkendte problemstillinger inden for strafferetten, også fortsat naturligt vil kunne behandles ved byretterne som første instans under medvirken af en juridisk dommer og to domsmænd. Udvalget henviser i den forbindelse til, at udviklingen i de seneste årtier har vist en klar tendens i retning af at udvide byretternes kompetence i både civile sager og straffesager, og at byretsdommere således er vant til at behandle både store og komplicerede sager inden for begge områder. Udvalget henviser endvidere til, at Retsplejerådet har foreslået, at også nævningesager fremover skal behandles ved byretterne i 1. instans under medvirken af 2 juridiske dommere og 6 nævninger, jf. betænkning nr. 1352/1998 om behandling af nævningesager.

Visse sager om økonomisk kriminalitet har imidlertid et sådant omfang, at behandlingen i retten med to retsdage om ugen varer ½ år eller mere. Da disse sager tillige ofte indeholder komplicerede bevismæssige og juridiske problemstillinger, kan de være en betydelig belastning ikke mindst for den juridiske dommer. Der vil ofte i sådanne sager af hensyn til risikoen for dommerens forfald være udpeget en suppleant for dommeren. Dommeren kan i et vist omfang rådføre sig med suppleanten, men suppleanten deltager ikke i rettens rådslagninger og afstemninger.

For at udnytte de medvirkende dommeres arbejdskraft bedst muligt finder udvalget derfor, at det vil være hensigtsmæssigt, at begge dommere medvirker i behandlingen, og at ordningen får et bredere anvendelsesområde.

Er der tale om en byret, der består af kun én eller to dommere, jf. retsplejelovens § 17, stk. 1, og stk. 4, foreslår udvalget, at den anden dommer beskikkes efter retsplejelovens § 45. Efter denne bestemmelse kan landsrettens præsident meddele midlertidig beskik-